

Марина Боднар

студентка 1 курсу спеціальності 073 «Менеджмент»

Науковий керівник: **Мушеник І.М.**

к. е. н., доцент кафедри інформаційних технологій

Подільський державний аграрно – технічний університет,

м. Кам'янець – Подільський

ІНТЕРНЕТ ТА ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО

Інформаційне забезпечення включає такі елементи як інформація, джерела інформації, методи збору та аналізу інформації, засоби збору, видачі, обробки, зберігання та захисту інформації, інформаційні системи і технології, комунікаційні процеси. Основа інформаційного забезпечення – інформація, яка є одним з найважливішим ресурсів поряд з матеріальними, трудовими і фінансовими. Інформація про технології та організації аграрного виробництва, переробки аграрної продукції, засоби механізації і автоматизації технологічних процесів, сорти рослин і породи тварин, нові форми організації управління, кон'юнктуру ринку продукції та матеріальні ресурси служить найважливішою складовою процесу управління сталим економічним розвитком аграрного сектору. Роль інформації в забезпеченні сталого розвитку сільського господарства зростає у зв'язку з переходом галузі до наукомісткої спеціалізації. Сучасне аграрне виробництво широко використовує біотехнологію і генну інженерію. Необхідність передачі сільгоспвиробникам інформації про наукові розробки викликана також тим, що, на відміну від великих промислових підприємств, сільськогосподарські підприємства, в силу нестачі фінансових ресурсів не можуть здійснювати наукові дослідження і самостійно організовувати науково-технічне обслуговування аграрної діяльності. До того ж, за роки ринкових перетворень в аграрних формуваннях різко скоротилася кількість висококваліфікованих фахівців [4, с. 209].

Слід зазначити, що виняткова роль інформації в сучасному науково-технічному прогресі призвела до розуміння інформації як ресурсу, настільки ж необхідного і важливого, як енергетичні, сировинні, фінансові та інші ресурси. Внаслідок цього формується ціла концепція інформаційного суспільства, яка була сформульована та розвинена такими відомими авторами, як Д. Беллом, М. Кастельсом, В. Мартіном, Й. Масудою, Д. Робертсоном, Т. Стоуньєром, М. Поратом, Ф. Уебстером. На пострадянському просторі цю теорію розробляють І. Арістова, В. Бебик, О. Горошко, Д. Дубов, В. Іноземцев, О. Ожеван, В. Плєскач, А. Ракітов, В. Цимбалюк, І. Мушеник. Проте роль Інтернету у розбудові інформаційного суспільства залишається недостатньо висвітленою, що зумовлює мету цієї статті — проаналізувати вплив Інтернету на процес інформатизації суспільства.

Окрім науковців, на високій ролі інформації наголошують лідери держав, представники впливових міжнародних організацій, правозахисники, журналісти. Проблеми поширення та вільного доступу до інформації знаходяться у полі зору ООН та ЮНЕСКО, МСЄ, ЄС. Наприклад, відповідно до резолюції ООН № 59, що була ухвалена Міжнародною конференцією зі свободи інформації у 1946 р., свобода інформації проголошувалася як фундаментальне право людини. Окінавська хартія глобального інформаційного суспільства, прийнята групою G8 22 липня 2000 р., також проголошує принцип того, що кожна людина повинна мати можливість доступу до інформаційних і комунікаційних мереж; і принцип ефективної співпраці між урядами та громадянським суспільством, що реагує на високі темпи розвитку технологій. У першому пункті Декларації про принципи кіберстабільності та кіберсвіту, яка була затверджена 20 серпня 2009 р. Всесвітньою федерацією вчених (WFS), наголошується: всі уряди повинні розуміти, що міжнародне право гарантує людям вільну передачу інформації та ідей; ці гарантії також поширюються на кіберпростір. Обмеження повинні застосовуватися тільки у вигляді необхідної міри.

Перше визначення терміна «Інтернет» було запропоновано тільки в 1995 р. Федеральною мережевою Радою США: «Інтернет — це частина глобальної інформаційної системи, що логічно пов'язана з нею унітарною адресою, заснованою на IP-протоколі або на його перспективних розширеннях; може підтримувати комунікації, використовуючи Transmission Control Protocol / Internet Protocol (TCP/IP) або його поступові розширення й/або спільні протоколи; надає, використовує й/або робить доступними (для всіх або конфіденційно) сервіси високого рівня, що базуються на комунікаціях і пов'язаній із ними інфраструктурі» [2, с. 126].

Сучасні дослідники (Е. Муртазін, Е. Кролл, Д. Філіппс, О. Путилова, О. Горошко) наголошують на таких перевагах використання Інтернету в політичному процесі:

- **низька вартість** та оперативність поширення інформації;
- **мультимедійні можливості**, тобто поєднання візуальних, звукових, відео- та інших ефектів для впливу на органи відчуття людини;
- **індивідуалізація** — мережа задовольняє інформаційні потреби як окремо взятої особистості, так і груп людей;
- **можливість реалізації** глобальних маніпулятивних впливів, використання всіх ресурсів гіпертексту для прокладання необхідних маршрутів маніпулятивних кампаній;
- **інтерактивність** — можливість діалогу в процесі обміну інформацією, на відміну від монологу у взаємодії з традиційними ЗМІ;
- **безкарність**, можлива анонімність комунікатора, прихований вплив на мережеві спів товариства й особистість в Інтернеті;
- **технічні можливості Інтернету** дозволяють не тільки створювати мережі й впливати на споживачів інформації, а й проводити моніторинг мереж, визначаючи можливі мережі й адреси поширювачів тієї чи іншої інформації;

- **задоволення особистісних**, комунікативних потреб за рахунок використання телекомунікаційних технологій;
- **відсутність посередників**, що спрощує взаємодію між громадянами та владою.

Особливою популярністю серед Інтернет-ресурсів користуються соціальні мережі. Через широке залучення людей за допомогою соціальних мереж можна влаштувати акцію протесту чи підтримки, забезпечити перемогу чи програш на виборах певного кандидата чи політичної партії та навіть організувати революцію [1, с. 98].

Так, активно у своїй діяльності та популяризації своїх ідей використовують мережу антиглобалісти. На спеціально створеному інтерактивному сайті Indymedia.org можна отримати найсвіжішу інформацію про останні події, прочитати аналітику, дізнатися про заходи, що плануються, подивитися фото й відео, а також послухати радіо. Сайт функціонує на багатьох мовах і відображає діяльність величезної кількості осередків у різних населених пунктах світу. Окремі активісти мережі (свого роду антиглобалістський Інтерпол) проводять постійний моніторинг сайтів, ЗМІ, ведуть дискусії на форумах, у тому числі провокаційні — для виявлення опозиційних елементів. При виявленні персони з ворожими чи альтернативними поглядами чи підозрілої організації, мережі антиглобалістів інформують одна одну про це і заносять персону (колектив) у постійно оновлюваний чорний список. Наприклад, Bretton Woods project з Великобританії займається виключно дослідженнями діяльності СБ, МВФ та їх проектів. Окремі ініціативи присвячені генетично модульованим організмам, захист тварин, охороні навколишнього середовища. Мережа No Borders займається правами нелегальних мігрантів. Їх акції полягають у проведенні міжнародних кемпінгів біля кордонів, атаках на центри утримання нелегальних мігрантів та благодійної допомоги вихідцям з Африки, Азії та інших країн

Отже, Інтернет є потужним засобом побудови інформаційного суспільства. Особливу актуальність отримує його використання в політичному процесі, що

може сприяти підвищенню рівня демократизації політичних інститутів. Для ефективного використання цього ресурсу політичні актори повинні враховувати таке:

- **Інтернет** повинен бути загальнодоступним та мати низьку вартість;
- **використовувані Інтернет-ресурси** повинні наповнюватися якісним контентом;
- **функціонування Інтернету** має відбуватися в рамках правового поля, визначеного національним законодавством та нормами міжнародного інформаційного права;
- **кожна держава** повинна стимулювати розвиток національного програмного та інформаційного продукту;
- **кожна держава** повинна дбати про захист власного інформаційного суверенітету;
- **переведення політичної боротьби** (передвиборчої зокрема) у мережевий простір сприятиме зниженню вартості політичних кампаній, політичної конфліктогенності суспільства та еліти;
- **використання Інтернет-ресурсів** підвищить інтерактивність (у тому числі і якість) політики;
- **Інтернет** може виконувати функцію каналізації масових негативних емоцій, реакцій на певні політичні рішення, сприяючи тим самим стабільності політичного режиму.

Список використаних джерел

1. Грицунов О. В. «Інформаційні системи та технології», навчальний посібник, Харків: ХНАМГ, 2010р.

2. Інформаційні системи в менеджменті : навч. посіб. для студ. вищих навч. закл. / С. В. Глівенко, Є. В. Лапін, О. О. Павленко та ін. - Суми : Університетська книга, 2005. - 416 с. - Бібліогр.: с. 405-407.

3. Інформаційні системи та технології : лабораторний практикум / І. В. Журавльова, Р. М. Чен, О. В. Ананьїна, О. В. Цуріхін ; М-во освіти і науки України , Харківський нац. екон. ун.-т. - Х. : ХНЕУ, 2005. - 304 с. - Бібліогр.

4. Мушеник І.М. Особливості інформаційно-консультаційного забезпечення управління стійкістю аграрних підприємств / І.М.Мушеник, Т.В // Збірник наукових праць / ПДАТУ, 2014. – випуск 22.

5. [Електронний ресурс]/режим доступу http://pidruchniki.com/11241013/informatika/klasifikatsiya_informatsiynih_sistem

6. [Електронний ресурс]/режим доступу <https://stboinf.wordpress.com/2011/05/28/%D0%BA%D0%BB%D0%B0%D1%81%D0%B8%D1%84%D1%96%D0%BA%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F-%D1%96%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B8%D1%85-%D1%81%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%B5%D0%BC/>

7. [Електронний ресурс]/режим доступу <http://social-science.com.ua/article/1208>